

Sota els estels

Exercici .- Indicar els temps i les persones dels verbs dels tres primers paràgrafs. Indicar-ne igualment els futurs i els indicatius perfects.

- sento .- Indicativ present, 1^a persona del singular
posen .- Indicativ present, 3^a persona del plural
fan .- Indicativ present, 3^a persona del plural
roseguessin .- Subjuntiu imperfect, 3^a persona del plural
arriba .- Indicativ present, 3^a persona del singular
alça .- Indicativ present, 3^a persona del singular
es retalla .- Indicativ present, 3^a persona del singular
fa .- Indicativ present, 3^a persona del singular
s'ha port .- Indicativ, pretèrit compost, 3^a persona del singular
ha girat .- Indicativ, pretèrit compost, 3^a persona del singular
allerge .- Indicativ present, 3^a persona del singular
ha arribat .- Pretèrit compost d'indicativ, 3^a persona del singular
mira .- Indicativ present, 3^a persona del singular
s'ha esborrat .- Pretèrit compost d'indicativ, 3^a persona del singular
és .- Indicativ present, 3^a persona del singular
puntuen .- Indicativ present, 3^a persona del plural
roda .- Indicativ present, 3^a persona del singular
aixafa .- Indicativ present, 3^a persona del singular

Futurs: sentiré, posaran, faran, rosegaran, arribarà,
alçarà, es retallarà, farà, es podria (o s'haurà
port), girarà (o haurà girat), allergarà, arribarà
(o haurà arribat), mirarà, s'esborrarà (o s'haurà
esborrat), serà, puntuaran, rodarà, aixafarà.

→
Indicatiu perfects: senti, posaren, feren, rosegaren, arribā,
alçā, es retallā, feu, es ponqué, girā, allargā,
arribā, mirā, s'esborrā, fou, puntuaren, rodā,
aixafā.

Bohigas

In Bohigas - Latour-de-France (P.O.)

SOTA ELS ESTELS

Entorn meu sento la música incansable dels grills. Els tòtils hi posen ara i adés un dolç dringueig de campanetes. Les granotes del safareig fan rac-rac com si roseguessin borregos amb un gran entusiasme. De tant en tant m'arriba la remor assossegada del mar.

Devent meu una coma suau alça la vora negra que es retalla molt netament damunt la blavor del cel estelat. Ja fa una estona que Venus s'ha post. L'Escorpi ha girat lentament i ara allarga la cua damunt mateix de la carena. Vega ha arribat al zenit. Artur em mira amb una brillant insolència.

El joc de les constel·lacions s'ha esborrat de sobte davant els meus ulls. El cel ja no és una volta blava, sinó un buit immens on els estels ja no puntuen figures. Cada estel és un món que roda incessantment per la buidor. La immensitat de l'espai m'aixafa damunt del balanci.

El meu esperit és un puntet ridícul dintre l'espai il·limitat, la flama vacil·lant d'un llumí requític sota l'eterna resplendor dels estels. Quina valor, quina solta puc tenir? M'avergonyeix la meua mesquina existència sota els estels. Existeixo? Sóc o no sóc? Aquesta és la qüestió.

Sóc jo, jo mateix. Això és un axioma, l'únic fet que no cal demostrar. En canvi, Vega i Artur i Altair, que triomfen pel cel, existeixen realment? Si jo no fos, serien els estels? Si les meves orelles no poguessin sentir-los, cantarien els grills, les granotes i els tòtils?

Els estels lluen per a mi. La Via Lactia toca la volta blava perquè els meus ulls s'aconsolin amb polsina d'estels. Els grills em feixeixen un mantell de remors; els tòtils hi fan un relleu de dring de campanetes; les granotes del safareig hi posen ornaments de dissonància. Sóc el centre de l'Univers.

Sóc el punt central de la Natura on aquesta s'aboca. Pels meus sentits oberts de bat a bat, la llum i els flaires i els sons m'omplen l'esperit. Per esguard de mi, que sóc essència refinada de Natura, la Natura té solta.

Pels meus sentits oberts, l'esperit ple em sobreïx. El mantell musical m'embolcalla tan bé que ja sóc un part del mantell; el mar em xucla amb la seva remor arrossegada. El so se m'endua per les orelles. De tant mirar de rit els estels, m'esmunyo pels ulls cap a l'espai. L'esperit em fuig pels meus sentits oberts.

El meu triomf m'ha vingut dolçament sota els estels. Si sóc tan gran com l'Univers, no puc ésser-ne el centre. El meu esperit, que ha dominat la immensitat, s'hi dilueix de pressa. Començo a tenir son.

J. A. JORDANA.

(Del llibre Tres a la rereguarda, Buenos Aires, 1940.)

Indicar els temps i les persones dels verbs dels tres primers paràgrafs. Indicar-ne igualment els futurs i indicatius perfets.